

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و برزنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

جاوید

۱۵ جولای ۲۰۱۳

غرباء چگونه فدیة روزه را پردازند؟

امروز نوشته ای را در باره احکام شیخوخت یا کبر سن در رمضان خواندم که واقعاً جالب بود. به خصوص حالا که مردم جامعه ما با تأسف از ۳ و نیم دهه بدین سو در فضائی زندگانی می نمایند که در آن هیستری مذهبی چنان حاکم شده است، که تیکه داران دین خود را مسلمان تر از محمد پیامبر اسلام می پندارند، ارائه چنین احکامی نیز نمی تواند جالب و مؤثر نباشد.

مگر با آنهم این نوشته مرا به یاد سخنی گویا منسوب به سعدی علیه الرحمه انداخت که مردم شهری را هجو کرد که به شعر و شاعری علاقه ندارند تا آنکه کسی به جواب آن فرموده منسوب به سعدی پرداخت :

سعدیا شیراز داری نان مفت

میتوانی شعر های نغز گفت

گر بیانی "بزد" و خر کاری کنی

زردک از حلقه بیفتد جفت جفت

و یا گفته معروف آن زن جلف فرانسوی "ماری انتوانت" که اگر نان نیست مردم کلچه بخورند. معمولاً وقتی من کدام طرح به اصطلاح بلند پروازانه (از نگاه وضع مالی خودم) می داشته باشم قبل از اجرای آن طرح اولین چیزی که به ذهن و عقل کوچکم خطور می کند مسأله مالی آن مطرح می گردد چه در مرده و یا زنده باشد چه خریدن یک شیء ضروری و یا تجملی باشد مسأله اقتصادی آن از جمله شرایط ضروری اجرای آن طرح به شمار می رود در غیر آن از خیرش میگذرم. آیا خداوند مسایل اقتصادی بندگان خود را دقیقاً می داند؟ که آن ها قادر نیستند تا خود را اعاشه کنند چه رسد به طعام دادن یک نفر بیچاره تر از خودشان یا در مقام سعدی و ماری انتوانت از شکم سیر خود چیزی گفته که اگر ندارند برای من مهم نیست خیرات و صدقه رد بلا است برای آن که از بلای خداوندی مصون بمانید از هر جایی که مقدور است پیدا کنید و امر مرا اجراء کنید. بیچاره نمی داند که میلیون ها مسلمان در جهان قادر نیست یک وقت غذای کافی داشته باشد و یا کسی دیگری این ها را بافته است و آن را به ریش خدای خود ساخته خود بسته است. آقای سعیدی آیات متعدد قرآنی را شاهد آورده اند که خداوند به زحمت بندگان خاص خود روا دار نیست و با طعام دادن یک مسکین هم لعل به دست می آید و هم دل خالق نمی رنجد.

من بندگان خدا را به بندگان عام یعنی % ۹۰ مسلمانان نادار، فقیر بادست و جیب خالی مگر بسته به تار خرافات و بندگان خاص یعنی % ۱۰ مسلمانان صاحب همه چیز که هر روز % ۹۰ نادار و فقیر را نوید جنت خیالی می دهند و خود شان و فرزندان شان از دسترنج دیگران در عیش و نواز و نعمت زندگی می کنند در همین کشور ماتم زده خود ما تقسیم می کنم . خداوند که به گفته مسلمانان خالق است و رزاق است و صفات دیگر و عقل کل آیا نمی داند که همین بنده فقیر تن و شکم زن و اولاد خود را نه پوشانده می تواند و نه سیر کرده می تواند چه رسد که اگر بنا بر مشکل پیری و یا مریضی "خدای ناخواسته" روزه اش قضاء شود کدام در را بکوبد که برای طعام دادن یک مسکین جای و یا بوره قرض کند، تا حکم پروردگارش را که کمترین جزایش دوزخ دایمی است به جا آورد.

محاکم این خدای خیالی مانند محاکم زمینی نیست که هر کسی مطابق جرمش عقوبت ببیند وی تنها دو مورد را می شناسد که یا جنت است و یا دوزخ، احکامی بین این دو عقوبت را تا هنوز پاس نکرده است . سال گذشته در همین کابل اسلامی خود ما پایتخت ۴۸ کشور اسلامی و غیر اسلامی، ۱۰۰ طفل مسلمان بهترین امت پیغمبر گرامی اش رسول الله، از سردی در زیر خیمه ها در مقابل چشمان مادران و پدران خود یخ بستند و طعمه فقر و ناداری خود شدند.

آیا حکم خداوند شامل این بدبختان اجتماع هم است که در مقابل روزه نگرفتن فدیة بدهند ؟ اگر است که من در فتوا و احکام قرآنی که داکتر صاحب سعیدی ذکر کردند استثنائی ندیدم "و علی الذین یطیقونه فدیة طعام مسکین " (فدیة ای که طعام یک مسکین باشد واجب است)

حال شما نزد خود مجسم سازید در کشوری که احکام خداوندی در آنجا حکومت می کند از این بدبختان اجتماع بد بخت تر هم پیدا می شود که فدیة یعنی نان قاق و بایسی را با جای بدون بوره نوش جان کند و شکر گذار هم باشد که خداوند گویا روزی اش را رساند. مگر خدای قهار نمی داند که مردم افغانستان سالها است که روزه دارند و تا سالهایی که اسلام از طرف خود و یا هم به نیابت از استعمار حکمرانی کند روی افطار را نخواهند دید. این فدیة را به کسانی که شکم شان سیر است، ارزانی کند؟

من ندانستم که خداوند آسایش کی را می خواهد که می فرماید (خداوند آسایش شما را می خواهد و خواهان زحمت شما نیست بقره/ ۱۸۵) آسایش لعنت شدگان اجتماع، آدم های گرسنه، فقیر، نادار، مریض و خیمه نشیان کابل را و یا آسایش قصر نشینانی چون سیاف و گلبدین و محقق و کرزی و حاجیان مقدس را. (و در دین کارهای دشوار و سنگین را بر دوش شما نگذاشته است حج/ ۷۸) از اول معلوم است که هیچ کار سنگین را خواص خداوند نه انجام داده است و نه انجام می دهند .

و اگر این بندگان مقرب روزه بگیرند (که نمی گیرند زیرا راه شرعی راه رشوت دادن به خداوند باز است) ده ها نوع فرمایش و غذا های متنوع را زنان شان و یا خدمه و نوکران شان این انسان های درجه دوم از نگاه باور های اسلامی باید برای مردان شکم پرست خود آماده کنند. نمی دانم مسلمانان گاهی هم به راستی فکر کرده اند که زنان شان هم با وجودی که هیچ آیتی آنها را شایسته جنت توصیف نکرده است مانند خود شان روزه دار هستند . آنها باید بدون سر پیچی از مردان مسلمان غم زیر ناف و سر ناف مردان مؤمن را حتی در پشت شتر بخورند .

آیت هائی که در نوشته داکتر صاحب سعیدی ذکر شده اند به قدر کافی وضاحت دارد اما باز هم کاسه ای داغتر از آش ابن عباس یک بار دیگر همان ادعا ها را تکرار می کند:

(به انسان پیر و کهنسال اجازه داده شده است که در ماه رمضان روزه نگیرد، ولی به خاطر هر روز خوراک یک نفر فقیر را بپردازد، و قضای روزه بر او واجب نیست)

این ابن عباس اگر در فقر و بدبختی زندگی می کرد و از نان دیگران و چپاول بیت المال و یا هم ارث به ناحق، طفیلی زندگی نمی کرد. زندگی و فشار آن را مانند گرسنگان عالم بر گوشت و پوست خود حس می کرد وقت اضافی نمی داشت که به این تکرار مکررات پردازد.

و اما سؤالی خدمت داکتر صاحب:

۱- حال فرض را بر آن قرار می دهیم، که پیرمرد و یا پیر زنی و یا هم انسان بیماری که امید بهبود برایش وجود ندارد، بخواهد با استفاده از همین حکم قرآن روزه اش را بخورد، یعنی از سهولتی که قرآن برایش مقرر داشته است، بهره مند شود، مگر نه تنها خود توان پرداخت فدیة را نداشته باشد بلکه فرزندان نیز از آن توانائی محروم باشند، قضیة پرداخت فدیة چگونه حل می گردد؟؟ آیا فرد مقروض خدا می ماند و یا نه؟؟ اگر مقروض می ماند، زمان ادایش چه وقت خواهد بود؟؟

۲- آیا گنجاندن حکم دادن فدیة، به نحوی پیش داوری صاحب و گوینده قرآن را نمی رساند، که فرض را بر توانائی دادن فدیة از پیروانش قرار داده است؟؟ و آیا چنین پیش فرضی با در نظر داشت صد ها میلیون گرسنه صرف در بین جوامع اسلامی، علم خدا را از وضعیت اقتصادی «بندگانش» زیر سوال نمی برد؟؟ و ...